

POSTAWY MINISTRANTA PODCZAS MSZY ŚW. I NABOŻEŃSTW

Chodzenie

Nie „łazić” albo ociągać się czy marudzić, nie biegać lub nie śpieszyć się. Powinieneś iść spokojnie i równym krokiem. Zwróć uwagę na odstęp przed tym, kto cię poprzedza!

Stanie

Nie chwiać się i nie ruszać. Nie garbić się i nie opierać się. Powinieneś stać cicho i prosto. Kiedy zachowujesz postawę stojącą? Od początku Mszy świętej aż do kolekty (**Kolekta** – modlitwa odmawiana przed pierwszym czytaniem w czasie Mszy świętej i zamykająca Obrzędy wstępne) włącznie, od wersetu "Alleluja" przed Ewangelią aż do zakończenia Ewangelii, podczas wyznania wiary i modlitwy powszechnej, od wezwani kapłana "Módlcie się, aby moją i waszą ofiarę...", podczas prefacji aż do "Święty, Święty..." włącznie, począwszy od aklamacji po konsekracji aż do „Baranku Boży" włącznie, podczas modlitwy po Komunii św. oraz obrzędów zakończenia. Stanie wyraża godność i radość dzieci Bożych oraz gotowość służby i ofiary.

Siedzenie

Nie garbić się, nie oglądać się, ręce powinny spoczywać na kolanach. W którym momencie siadasz w liturgii? Podczas czytań mszalnych, psalmu responsoryjnego i kazania (homilii) oraz ciszy po kazaniu, podczas przygotowania darów ofiarnych (z wyjątkiem tych ministrantów, którzy podają ampułki), podczas rozdawania Komunii św. (z wyjątkiem, którzy podają patenę) i chwili ciszy po Komunii świętej, w czasie ogłoszeń parafialnych. Siedzenie jest postawą spoczynku, gotowości słuchania i zastanawiania się.

Kłęczenie

Kiedy kłęczysz? Podczas Modlitwy eucharystycznej, po śpiewie: "Święty.." i na słowa "Oto Baranek Boży... Panie nie jestem godzien...." Kłęczenie jest postawą czci, uwielbienia i adoracji.

Skłon głowy

Skłaniamy głowę, kiedy przynosimy coś kapłanowi, np. podczas przygotowania darów ofiarnych. Skłon jest znakiem szacunku i uprzejmości.

Skłon ciała

Przy tym pokłonie zginamy głęboko głowę i ramiona. To również jest znak czci i uwielbienia.

Przyklęknięcie

Przyklękamy zawsze na prawe kolano, dotykając nim posadzki. Przyklęknięcie jest najważniejszym znakiem czci i uwielbienia. Jest ono znakiem adoracji.

Złożenie rąk

Ręce powinny być zawsze złożone na wysokości piersi i stale skierowane ku górze. Kiedy łączymy nasze ręce razem i składamy je do modlitwy, wtedy znaczy to: my gromadzimy się, zwracamy się do Boga, oddajemy Mu siebie samych!

POSTAWY MINISTRANTA PODCZAS MSZY ŚW. I NABOŻEŃSTW

POKLONY I SKŁONY – ROZSZERZENIE WIADOMOŚCI

Pokłon (inklinacja od łac. *inclino* - skłaniam się) bardzo często stosowany jest w liturgiach wschodnich. Uważa się go tam za zwyczajny znak głębokiego szacunku i uwielbienia. W liturgii rzymskiej natomiast pokłon jest znakiem zarówno głębokiego szacunku, jak również usposobienia pokutnego, szczególnie wtedy, gdy ma on związek z prośbą o oczyszczenie z grzechów (w sakramencie pokuty, spowiedzi powszechnej, przy akcie pokuty we Mszy św. itp.).

Skłon głowy lub ciała symbolizuje cześć i błaganie. W liturgii rzymskiej pokłon często zastępowany jest przykłonieniem. Pokłonem ciała pozdrawia się ołtarz, krzyż, innych liturgów, zwłaszcza celebransą, gdy na przykład diakon prosi go o błogosławieństwo (wypowiada słowa: "*pobłogosław mnie ojcze*") i gdy je otrzymuje.

Skłon głowy - skłaniamy głowę, kiedy przynosimy jakiś przedmiot liturgiczny kapłanowi, np. podczas przygotowania darów ofiarnych. Skłon głowy jest znakiem szacunku i uprzejmości.

Skłaniamy głowę, gdy wypowiadamy razem imiona Trzech Osób Trójcy Świętej, gdy wypowiadamy imię: Jezus, Maryja, świętego, którego przypada wspomnienie, święto lub uroczystość.

Skłon ciała (ukłon głęboki) - przy tym pokłonie zginamy głęboko głowę i ramiona. To również jest znak czci i uwielbienia. Jeśli w jakimś kościele nie jest przechowywany Najświętszy Sakrament (nie ma "wiecznej lampki"), wtedy skłaniamy ciało przed głównym ołtarzem, paschałem albo przed krzyżem. Po procesji wejścia kapłan, diakon i asystujący wykonują głęboki skłon w stronę ołtarza. Ponadto kapłan czyni głęboki ukłon przed ołtarzem gdy:

- podczas wypowiadania modlitw: *Wszechmogący Boże, Przyjmij nas Panie w duchu pokory...*
- w Kanonie Rzymskim na słowa: *Pokornie Cię błagamy*
- podczas wypowiadania słów konsekracji (jako że są to słowa samego Chrystusa): *"Bierzcie i jedzcie...bierzcie i pijcie"*

Ponadto skłon głowy wykonują wszyscy (kapłan i wierni) w czasie Wyznania Wiary na słowa: "I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem". Jest to nasz wyraz uczczenia tajemnicy Wcielenia.

W wykonywaniu skłonów należy zachować nie tylko powagę i staranność (szybkie "uderzenie głową o posadzkę" wyraża nasz pośpiech i niechlujstwo liturgiczne), ale i rozsądny umiar. Liturgia bowiem nie może stać się nieustannym skłanianiem wszystkiemu i wszystkim, gdyż inaczej może się przerodzić w parodię liturgii.